

Україно моя

Володимир Нагорняк

УКРАЇНО МОЯ

Скільки горя сідало на плечі,
І пройдисвіт який не здіймав над тобою нагай;
Ти співала пісні — усміхавсь розкріпачений вечір,
І дівчину водив козаченько в замріяний гай;

Україна моя -
задушевна Наталка-Полтавка,
І Стефаника сум, і вогненні Тараса рядки,
І Франків Каменяр, і тендітної Лесі світанки,
Кармелюк у лісах, і на полі — пшениця з руки.

Вистачає тобі
хліба-солі, і бронзи, і воску,
І звитяги в заводах, і відваги в полях,
Та на долю твою - і сяйну, й медоносну —
Доморощений трутень - сів чиновник-чиряк.

Розпинають тебе,
Україно моя, на копійці -
Як знецінили душу, обезцінюють труд.
Розбрелись по світах діти сонця твої, українці,
Там цінують їх більше, аніж вдома отут.

Грабували тебе,
шматували тебе, Україно —
І чужі — і свої! — рвали білеє тіло твоє;
Ти вставала з руїн, і садами квітчала руїни;
Ти вставала з руїн, наче сонце над світом встає!

Ти співала пісні -
і недоля-підтяма відступала,
І жахались пісень різномастні твої вороги;
Тихе сонце твоє в Сковородиних саквах світало,
І світило вгорі на священні твої корогви.

Україна моя -

задушевна Наталка-Полтавка,
І Стефаника сум,і вогненні Тараса рядки,
І Франків Каменяр, і тендітної Лесі світанки,
Кармелюк у лісах, і на полі - пшениця з руки.